

moder ham om selv at oplyse, hvad der har ledet ham ved dette individuelle Skøn. Jeg kan derfor ikke see, at deri skulde kunne være noget enten Behyrrende for Rigsdagens Udvalg eller Stridende mod Rigsdagens Værdighed. Der har vistnok været fuldkommen afgørende Grunde for Udvalget til ikke at gjøre det i dette Tilfælde, fordi det ikke har fundet, at der var Anledning til at lægge Vægt derpaa; men jeg maa kun værges Regjeringen imod, at man retter Bebrejdelser mod den, for at den ikke er istand til at give alle mulige Oplysninger, fordi der ifølge en Sags Natur gives Oplysninger, som Regjeringen i Virkeligheden ikke kan give.

Indenrigsministeren: Jeg maa erklære mig aldeles enig med den foregaaende Taler. Jeg har fremlagt Lovudkastet, og det er mig, der skal staae til Ansvar for det, og det er mig forsaavidt aldeles ligegyldigt, af hvilken som helst Grund min Formand har foretrukket at afhænde Den til Arvefæste for at sælge den til Selveiendom. Jeg har fundet, at han har handlet fuldkommen rigtigt; og jeg har sagt, af hvad Grund jeg har formodet, han har gjort det; jeg vilde have gjort det af den Grund, dersom jeg dengang skulde have taget Bestemmelser derom. Derfor har jeg ikke fundet nogen Anledning til at erhyndige mig om, af hvilken Grund min Formand har handlet saa eller ikke saa, og jeg troer heller ikke, at det kan interessere det ærede Thing at vide det; thi det er dog mig, det maa holde sig til. Jeg har optaget hans Foranstaltning og forsvaret den, og det, fordi jeg troer, at den er rigtig; men de Motiver, han har havt dertil, kender jeg ikke, og de kunne ogsaa være mig ligegyldige; thi, havde hans Foranstaltning ikke været af den Bestaafenhed, at jeg turde paatage mig Ansvar for den, havde jeg ikke forelagt dette Lovudkast.

Ordføreren: Forsaavidt en æret Landstingsmand (Kirch) før yttrede, at man ikke burde sælge Den, fordi det kunde være en Slags Uret mod Dvalbingerne, skal jeg tillade mig at bemærke, at Røbereren tilligemed hans 5 Cautionister allesammen ere fra Dvalbo, og, hvis jeg ikke tager meget fejl, have de ogsaa allesammen tidligere været Lovtagere i Den.

En af Grundene, hvorfor Den blev stillet til Auction, var, at den samme Mand, som nu er bleven den Høistbydende, ikke paa egne Begjæring, men paa samtlige Dvalbingeres Begjæring, at der maatte blive givet dem Leilighed til at concurrere med den Mand, som først havde gjort Bud paa Den. Jeg kan derfor ikke troe, at det skulde være een Mand eller nogle enkelte Mænd, men at det derimod upaatvivlelig er alle Dvalbingerne, der i Forening have kjøbt Den.

Udsigter: Skjøndt jeg troer, at vi ved at fortsætte Discusstionen af denne Sag videre, ikke ville faae meget større Udbytte deraf end den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Kirch), naar han vil klippe Faarene deroppe (Munterhed), maa jeg blot i Anledning af, hvad den ærede Landstingsmand for København, der sidder ligeoverfor mig (H. B. Hansen), har yttret om, at man af det Præcedens, af det Tilfælde, som her ligger for, mulig kunde komme til at anvende samme Resultat for Eftertiden med Hensyn til andre Eiendomme, som skulle bortsalges paa Færøerne — bemærke, at der er saadanne særegne Omstændigheder tilstede med Hensyn til denne D, der gjøre, at hvad der her bliver bestemt angaaende den, vistnok neppe vil kunne anvendes for Fremtiden. Iøvrigt skal jeg i Genhold til, hvad den ærede Ordfører bemærkede, ifkun tilføie, at Aarsagen, hvorfor Den er bleven bortsolgt til Arvefæste og ikke til Selveiendom, for mig var saa klar, at jeg ikke troede, det vilde være af Interesse for det ærede Thing, at man havde indhentet nærmere Oplysning om, hvorfor den forrige Indenrigsminister havde brugt denne Fremgangsmaade.

Formanden: Vi kunne vel nu gaae over til at afstemme Vedtagelsen af Lovforslaget? (Ophold.) Jeg skal da oplæse det til Vedtagelse. Det lyder saaledes:

Forslag til Lov om

Afhændelse af Den Lille Dimon blandt Færøerne.

„Indenrigsministeriet bemyndiges til at afhænde Den Lille Dimon blandt Færøerne til